

עפ"א (באר-שבע) 14339-07-12 - משה הר שמש נ' מ.י. ו.מ.לתכנון ובניה שמעונים

עפ"א (באר-שבע) 14339-07-12 - משה הר שמש נ' מ.י. ו.מ.לתכנון ובניה שמעונים מחוזי באר-שבע
עפ"א (באר-שבע) 14339-07-12
משה הר שמש
נגד
מ.י. ו.מ.לתכנון ובניה שמעונים
בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
[19.06.2013]
כב' השופט אריאל חזק

פסק דין

מדובר בערעור על פסק דינו של כב' השופט ברסלר גונן בתיקי חע"מ 20360/03 ו-218/07 בימ"ש השלום באר שבע. יצוין כי בדיון מיום 27.5.13 הודיע ב"כ המערער כי בשלב זה עומדת לערעור אך ורק שאלת ביטול הרשעת המערער. ביום 15.1.12 הורשע המערער בתיקי חע"מ 20360/03 ו-218/07 בימ"ש שלום באר שבע בשלוש עבירות בניה ללא היתר לפי סעיפים 145 א' ו-204 א' לחוק תכנון ובניה, התשכ"ה-1965 [להלן: "חוק תכנון ובניה"] וכן הורשע המערער בשמונה עבירות של שימוש חורג במבנים לפי הסעיפים האמורים לעיל ובעבירה אחת של שימוש חורג וסטייה מהיתר לפי סעיפים 145 א' ו-204 ב' לחוק התכנון והבניה. עיון בגזר הדין מעלה כי בתיק עמ"ק 20360/03 הורשע המערער בשימוש חורג במקרקעין הידועים כחלקה 1 בגוש 100223/1 הידועים גם כחוות הכבשים והשמש, וזאת בין היתר משנמצא שעשה שימוש במספר מבנים וביניהם מבנה המורכב משני מבנים יבילים המחוברים ביניהם בשטח כולל של 120 מ"ר וב-3 מבנים שבעבר היו קרונות רכבת וכן בסככה בשטח 480 מ"ר וב-2 מיכלי סילו. בתיק עמק 128/07 הורשע המערער בין היתר בבניה שלא כדין ובשימוש חורג בין השנים 2003 ו-2006 במבנה חממה בשטח 21 מ"ר, בתוספת בניה לקרון רכבת המשמש למגורים. בגזר הדין מיום 15.1.12 הוטל על הנאשם קנס של 160,000 ₪ והוצא צו הריסה למבנים שפורטו בגזר הדין. כן נאסר על המערער לעשות שימוש במבנים, ובנוסף כן חוייב המערער לחתום על התחייבות להימנע מעבירה. בסיפא לגזה"ד נדחה כניסתו לתוקף של צו ההריסה עד ליום 31.12.12. בכתב הערעור טען המערער טענות מטענות שונות, ואולם בדיון מיום 27.5.13 הסכים ב"כ המערער לכך שכיום עומדת על הפרק אך ורק שאלת ביטול הרשעת המערער. ב"כ המערער ציין באותו דיון כי אם יחליט בימ"ש בסופו של דיון שלא לבטל הרשעת המערער יעמדו על כנם כל רכיבי גזה"ד מיום 23.5.12.

בכתב הערעור בהתייחסו לביטול הערעור, ציין ב"כ המערער כי העבירות בהן הורשע המערער הינן ברף הנמוך של עבירות הבניה. לדבריו, מדובר במערער שהינו עו"ד ושמאי מקרקעין במקצועו והוא חסר הרשעות קודמות. כן ציין ב"כ המערער כי מדובר במערער ששימש עובד מדינה שנים רבות וכי סביר שהרשעה תחסום דרכו של המערער ותפגע בו במועמדות לכל תפקיד ציבורי. לטענת ב"כ המערער אין כל סבירות שהמערער ישוב לבצע עבירות באותו תחום ולפיכך, גם לפי "הלכת כתב", יש לבטל את הרשעתו.

בדיון מיום 27.5.13 ביקש ב"כ המערער לאמץ המלצות שרות המבחן שהמליץ לבטל את הרשעת המערער. ב"כ המערער ציין שביתו של המערער שלגביו חל עיכוב ביצוע בגזה"ד נשרף כליל אך יחד עם זאת ציין כי יתר המבנים שאמור היה המערער להרוס בהתאם לגזה"ד לא נהרסו. לדבריו מדובר בגרוטאות שהשימוש היחיד בהן הוא להחזקת עדר כבשים. לטענת ב"כ המערער, הרס הקרונות משמעותו גז"ד מוות לכבשים. לטענת ב"כ המערער התקיימה ועדה בין משרדית שצפויה לתת הרשאה למערער להחזקת חווה חקלאית. ב"כ המדינה ביקש להותיר הרשעת המערער על כנה.

דיון

בפסק הדין בעניין ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מ.י. [פד"י נ"ב (3) 337] חזר ביהמ"ש העליון על הכלל לפיו משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. יחד עם זאת נקבע באותו פסק דין כי כתנאי לביטול הרשעה בהתאם לס' 71 א' (ב) יהיה על ביהמ"ש לבחון אם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והאם מדובר בסוג עבירה שמאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.

יצוין כי עפ"י פסק הדין מדובר בשני תנאים מצטברים.

בענייננו, הוגש תסקיר שרות המבחן שבו צוין כי מדובר במערער בעל יכולות קוגניטיביות גבוהות וכן מציין שרות המבחן כי בבואו לבחון שאלת הרשעת המערער בדיון, לקח בחשבון העובדה שמדובר באדם ללא רקע פלילי, בעל דימוי נורמטיבי, אשר מסוגל לזהות נקודות הכשל בהתנהגותו. כן לקח שרה"מ בחשבון העובדה שהרשעתו של המערער עלולה להשפיע על תפיסתו העצמית החיובית כאדם שומר חוק והרשעתו בדיון עלולה להוות פגיעה ביכולתו לעסוק בתחום עיסוקו היום. בסיפא לתסקירו המליץ שרה"מ להימנע מהרשעת המערער ולהטיל עליו עונש של 150 שעות של"צ וחובת פיצוי.

כפי שצוין לעיל, מחוייב ביהמ"ש הבא להימנע מלהרשיע נאשם לבחון שני מבחנים עיקריים. מתוך האמור בתסקיר שרה"מ עולה אכן חשש כאמור שהרשעת המערער עלולה להוות פגיעה ביכולתו לעסוק בתחום עיסוקו כיום, ולצורך העניין יצוין כי מדובר באדם שהוא עורך דין ושמאי מקרקעין. יחד עם זאת, עיון בהכרעת הדין שבה הרשיע ביהמ"ש את המערער, מעלה כי מדובר במערער שעשה במשך כ-3 שנים שימוש חורג בכ-4 מבנים ובסככה בגודל של 480 מ"ר ובנוסף הקים שלא כדין ועשה שימוש חורג במבנה חממה ותוספת בניה לקרון רכבת בשטח של 12 מ"ר ששימש למגורים. העובדה האמורה לעיל לבדה עלולה היתה להביא למסקנה כי מדובר בעבירות שחומרתן לא תאפשר לוותר על הרשעה. זאת ועוד, כפי שצוין לעיל, הורה ביהמ"ש בגזר דינו מיום 23.5.12 למערער להרוס המבנים נשוא כתה"א, אך יחד עם זאת עוכב ביצוע ההריסה עד ליום 31.12.12, ובדיון מיום 12.9.12 בוטל צו עיכוב ביצוע לגבי כל המבנים, והוסכם שהמבנים יהרסו עד ליום 31.12.12, וזאת למעט המבנה ששימש המערער למגורים, שלגביו הוארך עיכוב הביצוע עד ליום 31.3.13. בדיון שנערך ביום 27.5.13 הודיע ב"כ המערער כי בית המגורים של המערער נשרף ויתר המבנים שמשמשים לאכסנת כבשים לא נהרסו, וזאת על אף שהיו אמורים להיהרס ע"י המערער עד 31.12.12. בנסיבות האמורות לעיל, כאשר המערער שהינו עורך דין, מפר ברגל גסה את החלטות ביהמ"ש שהורו על הרס המבנים, לא יוכל ביהמ"ש להיעתר לבקשתו ולקבוע כי הרשעתו תבוטל. יצוין כי הימנעותו של המערער למלא אחר הוראות ביהמ"ש, תחזק את הדברים שצויינו בידי שרה"מ, ולפיהם עפ"י התרשמות שרה"מ, מדובר במערער שמתאפיין בחשיבה נוקשה הלוקח אחריות חלקית על מעשיו. בנסיבות האמורות לעיל, לא מצאתי לנכון לקבוע כי נתמלאו התנאים שנקבעו ב"הלכת כתב", וזאת מאחר וסוג העבירה והתנהלות המערער לא יאפשרו לבטל, בנסיבות המקרה, על הרשעתו. יצוין כי טענת ב"כ המערער, כי הרס המבנים עלול לגזור דין מוות על הכבשים, לא יכולה להתקבל, מאחר ולמערער היה די זמן לפעול להעתקת הכבשים למקום חלופי שקיבל אישור כדין. לאור האמור לעיל, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ג, 19 יוני 2013, בהעדר הצדדים.